

คำวินิจฉัยของ นายประเสริฐ นาสกุล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๑/๒๕๕๑

วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ศาลจังหวัดนนทบุรีขอให้ส่งสำนวนคดีให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย (กรณี นางศิริพร พรสุทธิชัยพงษ์ ผู้ร้องโต้แย้งการบังคับคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกา)

ศาลจังหวัดนนทบุรีขอให้กระทรวงยุติธรรมจัดส่งสำเนาสำนวนคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๐๔๔/๒๕๒๖ ระหว่าง นายยัง บรมทองชุ่ม กับพวกรวม ๒ คน โจทก์ นางมัยเอ็ง แซ่ตัน กับพวกรวม ๘ คน จำเลย เรื่อง พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ที่นางศิริพร พรสุทธิชัยพงษ์ จำเลย ที่ ๖ ได้ยื่นคำร้องโต้แย้งบทบัญญัติที่ศาลใช้บังคับกับคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ ว่า ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และขอให้ส่งความเห็นโต้แย้งของจำเลย ที่ ๖ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณา

เจ้าของที่นาได้ขายที่นาพิพาทให้แก่จำเลยกับพวกรวม ๘ คน จำนวน ๑๕๐ ไร่ ในราคา ไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท เมื่อ ๗ สิงหาคม ๒๕๒๔ โดยมีได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๔๑ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ให้เช่าจะขายนาได้ต่อเมื่อได้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้เช่า ซึ่งเช่าแปลงนั้นทราบพร้อมทั้งราคาที่จะขาย และวิธีการชำระเงิน และถ้าผู้เช่าแสดงความจำนงจะซื้อแปลงนั้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่แจ้ง ผู้ให้เช่าต้องขายนาแปลงดังกล่าวให้ผู้เช่า ในราคาและตามวิธีการที่ได้แจ้งไว้” และความในวรรคสี่ของมาตราเดียวกันนี้บัญญัติว่า “ถ้าผู้ให้เช่าขายนาโดยมิได้ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ผู้เช่ามีสิทธิซื้อจากผู้เช่าในราคาและตามวิธีการชำระเงินที่ผู้ให้เช่าได้ขายให้แก่ผู้ซื้อ” แต่พระราชบัญญัตินี้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ เมื่อ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๒๔ โดยมีบทเฉพาะกาล มาตรา ๖๖ บัญญัติว่า “การเช่ารายใดอยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ ให้ถือว่าการเช่ารายนั้นเป็นการเช่าที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ต่อไป” นอกจากนี้ ในพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ยังมีมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ให้เช่าจะขายนาได้ต่อเมื่อได้แจ้งให้ผู้เช่าทราบโดยทำเป็นหนังสือแสดงความจำนงจะขายนาพร้อมทั้งระบุราคาที่จะขายและวิธีการชำระเงินยื่นต่อประธาน คชก.ตำบล เพื่อแจ้งให้ผู้เช่าทราบภายในสิบห้าวัน และถ้าผู้เช่าแสดงความจำนงจะซื้อเป็นหนังสือยื่นต่อ

ประธาน คชก.ตำบล ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผู้ให้เช่านาต้องขายนาแปลงดังกล่าวให้ผู้เช่าตามราคาและวิธีการชำระเงินที่ได้แจ้งไว้” และมาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ถ้าผู้ให้เช่าขายนาไปโดยมิได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๓ ไม่ว่านานี้จะถูกโอนต่อไปยังผู้ใด ผู้เช่ามีสิทธิซื้อนาจากผู้รับโอนนั้นตามราคาและวิธีการชำระเงินที่ผู้รับโอนซื้อไว้หรือตามราคาตลาดในขณะนั้น แล้วแต่ราคาใดจะสูงกว่ากัน...”

ต่อมา นายยัง บรมทองชุ่ม กับพวกรวม ๒ คน ซึ่งเป็นผู้เช่าที่นาส่วนหนึ่ง เป็นโจทก์ฟ้องผู้ร้องกับพวกรวม ๘ คน ซึ่งเป็นผู้ซื้อที่นาดังกล่าว เป็นจำเลยในคดีแพ่งต่อศาลจังหวัดนนทบุรี เมื่อ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๔ ขอให้สั่งจำเลยโอนขายกรรมสิทธิ์ที่ดิน (ที่นา) ที่เช่านั้น ศาลจังหวัดนนทบุรีพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์เมื่อ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๖ เพราะเป็นฟ้องที่เคลือบคลุม

โจทก์อุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์พิพากษายืน เมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๘

โจทก์ฎีกา และศาลฎีกาพิพากษา เมื่อ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๑ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๕/๒๕๓๑ ว่า ฟ้องของโจทก์ไม่เคลือบคลุม เพราะคดีนี้มีใช่เป็นการบังคับตามเนื้อหาแห่งสัญญาเช่า หากเป็นการอ้างว่ามีการเช่าเพื่อผลที่จะใช้สิทธิในการซื้อที่นาก่อนคนอื่นตามพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ โดยยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ และให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่

ศาลจังหวัดนนทบุรีพิจารณาคดีนี้ใหม่ และพิพากษาเมื่อ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๑ ให้จำเลยทั้ง ๘ (รวมผู้ร้อง) โอนขายที่ดินให้โจทก์ทั้งสอง ในราคาไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท เท่ากับราคาที่จำเลยซื้อมาจากเจ้าของนา ถ้าไม่โอนให้ ให้ถือเอาคำพิพากษาเป็นการแสดงเจตนาของจำเลย

จำเลยอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์พิพากษายืน เมื่อ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๔

จำเลยฎีกา และศาลฎีกาพิพากษาเมื่อ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ ว่า ขณะที่โจทก์เช่าที่นาจากเจ้าของนาซึ่งขายให้จำเลยนั้น พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ ยังใช้บังคับอยู่ สิทธิของโจทก์ที่จะซื้อที่นาจากเจ้าของนาหรือจำเลยซึ่งซื้อที่นาพิพาทจากเจ้าของนาย่อมมีอยู่ตามมาตรา ๔๑ หาใช่โจทก์ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนที่พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งบังคับใช้ภายหลังไม่ ส่วนที่นาที่พิพาทที่โจทก์ซื้อคืนควรมีราคาตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๔๑ วรรคสี่ คือ ในราคาและตามวิธีการชำระเงินที่ผู้ให้เช่าได้ขายให้แก่ผู้ซื้อ

จำเลยที่ ๓ ยื่นคำร้องคัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกา และขอทุเลาการบังคับคดี หรืองดการบังคับคดีไว้ก่อนจนกว่าจะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราชวินิจฉัยคดีนี้ แต่ศาลจังหวัดนนทบุรีมีคำสั่งว่า ไม่มีเหตุตามกฎหมายให้ยื่นคำร้องได้ ให้ยกคำร้อง

จำเลยที่ ๓ อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลจังหวัดนนทบุรีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๓ ทวิ ศาลฎีกาพิพากษายืนเมื่อ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๐

ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลย ที่ ๖ จึงยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญผ่านศาลจังหวัดนนทบุรี เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๑ ขอให้ศาลรื้อถอน หรือเพิกถอนการบังคับคดีของผู้ร้องไว้ก่อนจนกว่าจะมีการเพิกถอนคำพิพากษาที่ขัดหรือมิชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญดังกล่าว หรือศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยถึงที่สุด และจนกว่าจะมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ พระราชทานพระบรมราชวินิจฉัยคดีนี้ โดยอ้างว่า ศาลได้พิจารณาพิพากษาคดีโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นการขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ ศาลใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ บังคับแก่คดีของจำเลย ทั้ง ๆ ที่พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ มีบทเฉพาะกาลมาตรา ๖๖ และได้แย้งคำพิพากษาของศาลฎีกาว่า ผู้พิพากษาศาลฎีกาลงลายมือชื่อไม่ครบถ้วนถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๑ วรรคสอง แม้ประธานศาลฎีกาจะรับรองว่า ผู้พิพากษาศาลฎีกาท่านหนึ่งในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๕/๒๕๓๑ และสองท่านในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะและลงนามไว้ในต้นร่างคำพิพากษาแล้ว แต่เนื่องจากประธานศาลฎีกาไม่ได้จัดแจ้งว่า ผู้พิพากษา มีความเห็นพร้อมด้วยคำพิพากษานั้น ต้นร่างคำพิพากษาจึงอาจมิใช่คำพิพากษาที่ดำเนินการเสร็จเรียบร้อย เป็นคำพิพากษาศาลฎีกาทั้งสองฉบับ ซึ่งเหตุผลที่ผู้ร้องอ้างมานี้ ทำให้คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ จึงไม่มีผลใช้บังคับ

ข้อเท็จจริงที่ศาลรัฐธรรมนูญได้รับมีเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยคดีนี้ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาพยานหลักฐานอื่นใดอีก

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๑) รัฐธรรมนูญ

(๑.๑) ฉบับพุทธศักราช ๒๕๒๑ มาตรา ๑๖๕

(๑.๒) ฉบับพุทธศักราช ๒๕๓๔ มาตรา ๑๘๖

(๑.๓) ฉบับพุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๘๖

(๑.๔) ฉบับพุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘

มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๘ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑

มาตรา ๗๕ มาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗๑

(๒) พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๔

(๓) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๐ (๒) มาตรา ๑๔๑ วรรคสอง มาตรา ๒๒๒ และมาตรา ๒๔๕ วรรคสอง

(๔) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๑๕๒ มาตรา ๑๗๒ มาตรา ๑๗๓ มาตรา ๑๗๖ และมาตรา ๑๓๓๖

(๕) พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๔๑

(๖) พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๕

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย

(๑) ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งสำนวนคดีของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้หรือไม่

(๒) พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ และพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ที่ศาลใช้บังคับแก่คดีของผู้ร้อง ต้องด้วยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ หรือไม่

(๓) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ในส่วนที่ว่าด้วยการเขียนคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๕/๒๕๓๑ และที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ปัญหาแรก กรณีนี้เป็นเรื่องที่ศาลจังหวัดนนทบุรีปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ คือผู้ร้องในคดีแพ่งที่ฟ้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ได้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งศาลใช้บังคับแก่คดีของผู้ร้องนั้น ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายนั้น และได้ขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งสำเนาสำนวนคดีดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ศาลจังหวัดนนทบุรีจึงส่งสำนวนคดีนั้นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้

ปัญหาที่สอง พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๒๑ มาตรา ๑๖๕ รัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๓๔ มาตรา ๑๘๖ และรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๑๘๖ ล้วนแต่บัญญัติมีใจความว่า การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามกฎหมายและในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ส่วนรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ ก็บัญญัติมีใจความเช่นเดียวกันกับรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ และระบุว่า ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น อีกทั้ง

รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีบทบัญญัติแยกหมวด ว่าด้วยศาลชัดเจนลงไปว่า ให้มีศาลรัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรม ศาลปกครอง และศาลทหาร

สำหรับพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ และพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ในส่วนที่เกี่ยวกับคดีของผู้ร้อง ต่างก็ไม่มีบทบัญญัติใดที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ดังนั้น แม้อคดีของผู้ร้องนี้จะได้รับความว่า โจทก์ฟ้องจำเลยเมื่อ ๕ ตุลาคม ๒๕๒๔ ซึ่งอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ แล้วก็ตาม แต่ศาลฎีกาฟังว่า ได้มีการซื้อขายที่นาพิพาทเสร็จเด็ดขาดไป ในระหว่างเวลาที่พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ ใช้บังคับ จึงพิพากษาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ บังคับแก่คดีของผู้ร้อง แม้ผู้ร้องจะอ้างว่าพระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ ใช้บังคับแล้ว โดยมีบทเฉพาะกาล มาตรา ๖๖ ประกอบกับมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ ดังกล่าวข้างต้น ถือได้ว่า ศาลฎีกาได้ใช้อำนาจตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้แล้ว บทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ตราบคดีที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญนี้ ย่อมอยู่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

ปัญหาที่สาม เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การทำคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ให้ดำเนินการตามข้อบังคับต่อไปนี้ ... (๒) ภายใต้บังคับมาตรา ๑๓ ถ้าคำพิพากษาหรือคำสั่งจะต้องทำโดยผู้พิพากษาหลายคน คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น จะต้องบังคับตามความเห็นของฝ่ายข้างมาก จำนวนผู้พิพากษาฝ่ายข้างมากนั้น ในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ต้องไม่น้อยกว่าสองคน และในศาลฎีกาไม่น้อยกว่าสามคน ในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ถ้าผู้พิพากษาคนใดมีความเห็นแย้งก็ให้ผู้พิพากษานั้นเขียนใจความแห่งความเห็นแย้งของตนกลัดไว้ในสำนวนและจะแสดงเหตุผลแห่งข้อแย้งได้ด้วยก็ได้” และมาตรา ๑๔๑ วรรคสอง บัญญัติว่า “คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นต้องลงลายมือชื่อผู้พิพากษาที่พิพากษาหรือทำคำสั่ง หรือถ้าผู้พิพากษาคงใดลงลายมือชื่อไม่ได้ก็ให้ผู้พิพากษาอื่นที่พิพากษาหรือทำคำสั่งคดีนั้น หรืออธิบดีผู้พิพากษา แล้วแต่กรณี จดแจ้งเหตุที่ผู้พิพากษานั้นมิได้ลงลายมือชื่อและมีความเห็นพ้องด้วยคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น แล้วกลัดไว้ในสำนวนความ” แต่ข้อโต้แย้งของผู้ร้องมีเพียงว่า การที่ประธานศาลฎีกาได้บันทึกในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๕/๒๕๓๑ ว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษาโดย นายอภิรักษ์ ปุຍປາคม ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ ดังลงนามไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่นายอภิรักษ์ ปุຍປາคม ไปดำรงตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ก่อนที่จะลงนามในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ” และบันทึกในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๓๒/๒๕๓๖ ว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษา

โดยนายอัมพร เดชศิริ และนายวิฑูรย์ สุทธิประภา ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะตั้งลงนามไว้แล้วใน
ต้นร่างคำพิพากษา แต่นายอัมพร เดชศิริ เกษียณอายุราชการ และนายวิฑูรย์ สุทธิประภา ย้ายไปดำรง
ตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค ๒ ก่อนที่จะลงนามในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้
เป็นสำคัญ” โดยไม่มีข้อความว่ามีความเห็นฟ้องด้วยคำพิพากษา เช่นที่อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งบันทึก
ไว้ท้ายคำพิพากษาของศาลแพ่งในคดีหมายเลขดำที่ ๖๗๐๑/๒๕๓๓ หมายเลขแดงที่ ๔๐๓๑/๒๕๓๓
และอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์บันทึกไว้ท้ายคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ในคดีหมายเลขดำที่ ๕๔๓/๒๕๓๔
หมายเลขแดงที่ ๔๐๖๖/๒๕๓๖ เป็นการโต้แย้งว่า ศาลฎีกาไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๔๑ วรรคสอง คือ จดแจ้งเหตุที่ผู้พิพากษาศาลฎีกา
คนนั้นลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แทนการลงลายมือชื่อในคำพิพากษา ซึ่งต้นร่างคำพิพากษานั้น
อาจมิใช่คำพิพากษาที่ดำเนินการเสร็จเรียบร้อยเป็นคำพิพากษาดังที่ผู้ร้องได้แสดงความสงสัยไว้ และไม่
จดแจ้งเหตุที่ผู้พิพากษาผู้นั้นมีความเห็นฟ้องด้วยคำพิพากษานั้น ซึ่งข้อเท็จจริงทั้งสองมิใช่ข้อโต้แย้งว่า
บทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๔๑
วรรคสอง ต้องด้วยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ
ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้นจึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

นายประเสริฐ นาสกุล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ